

РЕШЕНИЕ

№ 5234

гр. София, 08.10.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, III КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 11.09.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Десислава Корнезова

ЧЛЕНОВЕ: Боряна Петкова

Полина Величкова

при участието на секретаря Илияна Тодорова и при участието на прокурора Първолета Станчева, като разгледа дело номер **4727** по описа за **2020** година докладвано от съдия Полина Величкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 63 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба на М. П. М., депозирана чрез неговия процесуален представител адв. В., срещу Решение от 30. 01. 2020 г., постановено по НАХД № 10882/ 2019 г. по описа на Софийския районен съд, Наказателно отделение, 98-ми състав.

В касационната жалба се излагат твърдения за извършени нарушения на закона и допуснати съществени нарушения на процесуални правила – самостоятелни отменителни основания по чл. 348, ал. 1, т. 1. и т. 2 НПК.

Ответникът – Столична дирекция на вътрешните работи /СДВР/, отдел „Пътна полиция“ /ОПП/ редовно призован, не се представлява в производството по делото.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на жалбата.

Административен съд – София град, III-ти касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и изложените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема следното от фактическа и правна страна.

Жалбата е подадена в законоустановения срок и от надлежна страна, срещу акт, който

подлежи на контрол, поради което е допустима. Разгледана по същество, същата е неоснователна, поради следните съображения:

Районният съд е приел от следното от фактическа страна:

На 16. 07. 2018 г. жалбоподателят М. М. управлявал лек автомобил марка „Фолксваген“, модел „Ъп“ с рег. [рег.номер на МПС], като се движил в [населено място], по [улица], с посока на движение от [улица]към [улица]и със скорост 106 км. /ч. при ограничение за движение в населено място от 50 км. /ч. Скоростта била измерена посредством мобилна система за видеоконтрол – радар TR 4D, инв. № 505 /след отчитане на допустима грешка в полеви условия 3 %/, т. е. превишение с 54 км. /ч. Радарът бил с фиксиращо устройство за дата, час и скорост, като фотографирал и изображение на автомобила, от което се установява и неговият регистрационен номер. Водачът не бил спрял за проверка непосредствено след установяване на нарушението. Собственикът бил призован да се яви в ОПП СДВР и да заяви кое лице е управлявало автомобила на датата и часа на нарушението. На 15. 10. 2018 г. жалбоподателят М. М. се явил в сградата на ОПП, където собственоръчно попълнил декларация по чл. 188 от ЗДвП, в която посочил, че на 16. 07. 2018 г. около 13:34 часа автомобилът е управляван лично от него. В декларацията била разяснена и наказателната отговорност по чл. 313 от НК, като жалбоподателят се подписала като декларатор. От разпечатка от паметта на техническо средство радар TR 4D, инв. № 505, която е веществено доказателство, изготвено по реда на чл. 189, ал. 15 ЗДвП, се установява, че на процесната дата – 16. 07. 2018 г., в 13: 34 ч., в района на [населено място], с координати EL 23o20. 0908 и NL 42o40. 2993, е засечена скорост на движение от 106 км/ч, като са записани датата, часът, посоката на движение, фиксираната скорост и е сниман регистрационният номер на автомобила.

При така установените факти, на датата на подаване на декларацията по чл. 188 от ЗДвП – 15. 10. 2018 г., бил съставен АУАН за нарушение на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП във вр. с чл. 165, ал. 2, т. 6 от ЗДвП в присъствие на нарушителя и на двама свидетели при съставянето на акта, което се установява от положените от тях подписи. Жалбоподателят не е изложил възражения срещу акта, като такива са постъпили в срока по чл. 44, ал. 1 от ЗАНН.

При пълна идентичност на описаното нарушение и неговата правна квалификация, на 27. 11. 2018 г. било издадено НП № 18-4332-023536, издадено от началник група към СДВР, отдел „Пътна полиция“, с което за нарушение на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП, на жалбоподателя било наложено наказание глоба в размер на 700 /седемстотин/ лева, както и право да управлява МПС за срок от 3 месеца.

От правна страна съдът е приел, че при съставяне на АУАН и НП са спазени разпоредбите на чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН, както и процедурните правила и срокове. Приел, че е извършено нарушение на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП, установено и въз основа на доказателствените средства, изготвени от технически средства или системи, заснемащи или записващи датата, точния час на нарушението и регистрационния номер на МПС, съгласно чл. 189, ал.15 от ЗДвП. Потвърдил издаденото НП.

Районният съд е събрал необходимите и относими доказателства; в обжалваното решение е изложил мотиви относно преценката на доказателствата, която е извършил и въз основа на последните е направил изводи, които настоящият състав споделя. При субсидиарното действие на Наказателно-процесуалния кодекс /НПК/, съдът е изпълнил служебното си задължение да проведе съдебното следствие по начин, който е осигурил обективно, всестранно и пълно изясняване на всички обстоятелства,

включени в предмета на доказване по конкретното дело, при точното съблюдаване на процесуалните правила относно събиране, проверка и анализ на доказателствената съвкупност, и не е допуснал нарушения на съдопроизводствените правила.

Правилен е изводът на съда, че нарушението е безспорно установено, като съдът не споделя становището на касационния жалбоподател, че не е установена изправността на техническото средство, с което е заснето твърдяното нарушение.

Съгласно чл. 38 от Закона за измерванията, първоначалните и последващите проверки на средства за измерване се извършват от Българския институт по метрология или от лица, оправомощени от председателя на Държавната агенция за метрологичен и технически надзор. В приложеното към НАХД № 10882/ 2019 г. по описа на Софийския районен съд писмо от Държавна агенция за метрологичен и технически надзор /л. 25 от делото на районния съд/ се установява, че мобилната система за видеоконтрол е от одобрен тип и е вписана под № 4835 в Регистъра на одобрените за използване типове средства за измерване, като срокът на валидност на одобряването е до 24. 02. 2020 г. От същото писмо се установява, че председателят на ДАМТН със заповеди № А-Д-003/ 7. 02. 2014 г. и от № 2050-4/ 11. 02. 2019 г. е оправомощил Лаборатория за проверка на средства за измерване към Главна дирекция „Национална полиция“, за извършване на последващи проверки на системи, тип TFR1-M. От приложения по делото протокол № 1-38-18/ 27. 06. 2018 г. се установява, че последващата проверка на радар № 505/ 07 е извършена именно от лаборатория за проверка на радарни скоростомери и анализатори за алкохол в кръвта, поради което правилен е изводът на районния съд, че техническото средство е било техническо изправно и годно да замерва.

Законосъобразно в обжалвания акт е прието още, че както АУАН, така и НП отговарят на изискуемото в чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН съдържание. В тази насока не се споделя становището на касационния жалбоподател, че липсата на описание на доказателствата, съгласно чл. 57, ал. 1, т. 5 от ЗАНН съществено е ограничило правото на защита на санкционираното лице. В посочените актове се съдържат по изискуемия от закона начин описание на нарушението, което е установено, както и обстоятелствата, при които е извършено. Така направеното описание на установеното нарушение съответства на законовото изискване за пълно описание на нарушението, което следва да включва посочване на елементите на състава, които са нарушени, както и на обстоятелствата, при които тези елементи са осъществени. Не е налице нарушаване на формата при издаването на актовете, така че това да е възпрепятствало касатора М. М. да упражни правото си на възражения, като същевременно да е затруднило както административнонаказващия орган, така и съда при постановяване съответно на наказателно постановление и решение по жалба на наказаното лице. Съществува и пълно съответствие при описанието на фактическата обстановка в АУАН и в НП, чрез индивидуализиране на нарушението, което се санкционира и установените обстоятелства, при които е настъпило и извършено. Пределно ясно, точно и конкретно е описано нарушението, времето, мястото, където е извършено, обстоятелствата от фактическа страна, поради което е спазено изискването по смисъла на чл. 42 т. 4 от ЗАНН и чл. 57, ал. 1, т. 5 от ЗАНН. Касаторът е упражнил правата си по чл. 44, ал. 1 от ЗАНН, като е депозирал писмено възражение срещу съставения АУАН.

По съществуващото на спора районният съд правилно е постановил, че НП № 18-4332-023536/27.11.2018г. е издадено в съответствие с материалния закон, като

изложените в тази връзка мотиви са подробни и обосновани, а формираните правни изводи са в пълно съответствие с писмените доказателства, събрани в процеса. Съставът на първостепенния съд правилно е приел, че касаторът е извършил административното нарушение по чл.21 ал. 1 от ЗДвП, поради което и законосъобразно е ангажирана неговата административно-наказателна отговорност.

Настоящата съдебна инстанция напълно подкрепя и споделя аргументите, мотивирали първостепенния съд да потвърди наказателния акт, като при условията на чл. 221, ал. 2 от АПК препраща към тях, без да е необходимо същите да бъдат преповтаряни.

Наказателното постановление е издадено от компетентен административнонаказващ орган по смисъла на чл. 47, ал. 1, б. “а” във вр. с ал. 2 ЗАНН, предвид представената по делото Заповед рег. № 8121з-515/ 14. 05. 2018 г., издадена от министъра на вътрешните работи, в която и началниците на групи към ОПП са определени да издават наказателни постановления по ЗДвП. В тази насока неоснователно е становището на касационния жалбоподател за липса на компетентност на органа, издал акта.

Безспорно е установено извършването на нарушението, неговият автор и правилното прилагане на закона от наказващия орган. Ответникът е издал АУАН и НП в съответствие с материалния закон - чл. 21, ал. 1 от ЗДвП, съгласно който „при избиране скоростта на движение на водача на пътно превозно средство е забранено да превишава скоростта от 50 км./ч за населено място”.

Вярно е, че тежестта на доказване в административно наказателното производство лежи върху наказващия орган по аргумент от чл. 84 ЗАНН във вр. с чл. 103, ал. 1 от НПК. Безспорно е, че в преценката си дали да издаде НП органът се основава на констатациите в АУАН и последните в рамките на производството по налагане на административни наказания се приемат за верни до доказване на противното - чл. 189, ал. 2 от ЗДвП. Това не е така обаче в съдебното производство, тъй като тук те нямат обвързваща доказателствена сила. В него съдът е длъжен да изясни фактическата обстановка, чрез допустимите доказателствени средства и да прецени има ли извършено нарушение. При установената тежест на доказване, съответно - за потвърждаване на фактическите констатации в АУАН, в производството пред СРС са приети писмени доказателства, които непротиворечиво обосновават правния извод на първоинстанционния съд за извършено нарушение в хипотезата на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП.

По изложените съображения, настоящата касационна инстанция намира, че обжалваното решение е правилно, поради което същото следва да бъде оставено в сила.

Предвид това и на основание чл. 222, ал. 2, от АПК във вр. с чл. 63, ал. 1 от ЗАНН, Административен съд – София град, III-ти касационен състав

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 30. 01. 2020 г., постановено по НАХД № 10882/ 2019 г. по описа на Софийския районен съд, Наказателно отделение, 98-ми състав.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.